

[Kurt Brauer.]

da godt gå den modsatte vej med det hele. Hvis det specielt er sygedage, vi synes er så stor en belastning, at vor økonomi ikke kan bære det, kan vi simpelt hen bare udhule sygesikringsordningen og gøre den dårligere og dårligere, og når vi helt har afskaffet den, kan vi være sikre på, at folk vil slæbe sig af sted på arbejde, for det er de nødt til på grund af nøgen sult. Sådan vil det gå, hvis man går den anden vej.

Men det egentlige, når man snakker om karensdage, er, at det ikke er pjækkelyst, der bliver afsløret, når f. eks. Dansk Typograf-Forbunds medlemmer tilsyneladende oftere bliver syge, efter at der er indført fuld løn under sygdom. Det er skjult sygdom, der afsløres, og denne skjulte sygdom træffer vi på et senere tidspunkt i samfundet under alle omstændigheder. Måske virker karensdagene sådan, at folk viger tilbage for at lægge sig syge med sygdomme, som vi senere møder på et mere udviklet stade, således at disse sygdomme kommer til at belaste vor sundhedssektor i langt højere grad, end det ville have været tilfældet, hvis de pågældende havde kunnet søge lægehjælp og lægge sig syge straks fra den første dag, de mærkede symptomerne.

Tilbage står imidlertid stadig væk i det nuværende lovforslag finansieringsformen på en sådan måde, at SF ikke rigtig kan med den. Tilsyneladende er arbejdsgivernes rolle dog mindsket. Jeg tror, at hvis man regner på tallene, vil det vise sig, at arbejdsgivernes bidrag er blevet mindre, end det var i forhold til det lovforslag, vi behandlede den 4. juni 1971, så der er også her et lille tegn på en forbedring. Man vil erindre fra den tale, jeg holdt dengang, og hvortil jeg i øvrigt med hensyn til SFs principielle holdning til dagpengeproblematikken vil henvise, at vi var modstandere af denne finansieringsform, fordi vi ikke bryder os om systemet, idet vi regner med og af erfaring ved, at den slags finansieringsformer bliver brugt af arbejdsgiverne i lønforhandlingssituationer. Vi kan ikke rigtig lide det.

Vi bryder os ej heller om den kopskat, som lønmodtagerne skal have pålagt her. Vi har aldrig brudt os om sygekassekontingentet, som vi kaldte en kopskat. Vi har aldrig brudt os om fjernsynslicensen

som en kopskat, og vi bryder os heller ikke om 1 pct. lagt oven på det progressive skattestræk. Vi kan ikke lide den måde at opkræve penge på. Vi opfatter den progressive statskat som en mere retfærdig ordning end en proportional skat.

Udbetalingsformen har jeg også udtalt mig om. Den form, at arbejdsgiveren skal forestå udbetalingen, er nogenlunde bevaret, dog med den ændring, som flere ordførere her har omtalt. Jeg udtrykte dengang frygt for, at arbejdsgiveren kan benytte en slags moralsk vurdering af, om der foreligger sygdom eller ej, til et pres på den pågældende, som har meldt sig syg, fordi han jo er i kontakt med den syge. Jeg mener, at det er læger, der skal vurdere, om folk er syge eller ej, og jeg har derfor nogen skepsis over for den udbetalingsform, som lovforslaget her opererer med.

Så er der 80 pct.s loftet. Det var førhen et 80 pct.s loft, så det er selvfølgelig straks en forbedring. Jeg erindrer om, hvad jeg sagde herom, da vi sidst havde satserne til behandling for kort tid siden. Vi erkender selvfølgelig i socialistisk folkeparti, at det går den rigtige vej, og vi erkender også, at der her er tale om en meget udgiftkrævende sektor. Hver eneste procent, vi lægger på her, slår igennem med temmelig store summer.

I bemærkningerne tales der om den nyskabelse i forslaget, der ligger i, at kommunerne nu skal vurdere de sikredes forhold, såfremt de stadig er syge, når der er gået 3 måneder efter sygdommens indtræden. Det er efter vor opfattelse en meget vigtig og væsentlig nyskabelse. Det er jo et resultat af, at varighedsbegrænsningen er ophævet. Så må man have en anden slags tilsyn med, at den nødvendige hjælp nu også bliver sat ind, og jeg kan godt lide bemærkningernes ord om det.

De tre sidste forslag, vi behandler her nu, giver kommunerne mulighed for at rejse sager om tilkendelse af pension. Men her må jeg udtrykke en betænkelighed. Disse kommuner, som meget ofte er belastet med et voldsomt administrationspres inden for den sociale sektor, kan befrygtes at ville anvende de tre sidste love, før de prøver med andre ting. Der er en risiko for, at en kommune, der står med hele socialapparatet, vurderer det sådan for en, der har ligget syg